

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Episcopo. 142.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

habet. Nā quod hypostasi minimè careat, hinc liquet, quòd ipsummet Verbum se verba habere dicat, his verbis utens, Qui audit verba mea, & facit ea, &c. Quocirca cū Verbum verba habeat, profectò hypostasi minimè caret, verūm cū hypostasim habeat, propterea Verbum nuncupatur, quia citra vllam perfeccionem à Patre prodit.

Theodosio Episcopo. 142.

Bona existimatione passim sese diffundente, ac terram & mare perlustrante, melius ac prestantius nihil est: nec Cræsi thesauros quisquam cum ea cōparare queat. Ac proinde à Prouerbiorum authore dictum est, Melius est nomen bonum, quàm diuitiæ multæ: super aurum & argentum gratia bona. Atque Christus item suos ad hunc modum admonebat, Luceat lux vestra coram hominibus. Quæ quidem verba non eò tendunt, vt ad ambitionem vitam nostrā ac studia referamus (absit. hanc enim vbique funditus euellit, dum iubet, vt nec precationem, nec elemosynam prouulgemus, verūm operam demus, vt ne quid eius, quòd factum fuerit, altera manus resciscat:) verūm vt nemini iustam offensionis ansam porrigamus. Ad hunc enim modum, inuictis etiam nobis, actionum nostrarum splendor intuentium oculos perstringet, atque ad diuinæ gloriæ prædicationem conuertet. Nam quod his verbis istud significetur, hinc cōstat, quòd non dictum sit, Vt vos glorificemini: sed vt videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in cælis est.

Zosimo Presbytero. 143.

Si corpoream pulchritudinem spectes, illud cogita, præclarum hunc florem crastino die puluerem fieri, atque hodiernum ignem postera luce in cinerem redi. Quicquid enim finem habiturum est, & quidē celerrimū, quantumuis splendidū & expectendū esse videatur, cōtemptui esse debet: ac præsertim, cū suppliciu quoque parit.

αὐτοῦ ἑαυτοῦ. αὐτὸς ὁ λόγος, λόγος ἔχει φερεῖ λέγειν, ἔακούων τῶν λόγων καὶ ποιῶν αὐτὸς. εἰ οὖν ὁ λόγος λόγος ἔχει, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ἑαυτοῦ. ἀλλ' αὐτοῦ ἑαυτοῦ ὡς ἀπαθὲς περιεληθῆναι, λόγος περιελατῆται.

Theodosio Episcopo. 142.

Δόξης ἀγαθῆς πανταχοῦ ῥεπέσσης, καὶ γλῶσση θάλατταν περιουρούσης, ἔδεν, ὡ θαυμάσιε, ἄμεινον, οὐδ' τοὺς Κροίσους πειθησαυρῆς αὐτῆς ὡς ἑσθλοὶ. διὸ ὁ μὲν παροιματῆς ἔφη, Οἰομα χαλὸν ὑπερπλήτων πολλῶν, ὑπερῶν ἄργυριον καὶ χρυσίον, χρῆσις ἀγαθῆ. ὁ δὲ Χριστὸς παρέκελεύετο, Λαμβάτω τὸ φῶς, ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ ἀνθρώπου, ἔχ' ἵνα πρὸς φιλοτιμίαν ζῶμιον ἀπαγε ταύτην γὰρ πανταχοῦ ἐκείσοι, κελεύων μὴτε τίω εὐχλω, μὴτε τίω ἐλεημοσύνην δημοσιεύειν, ἀλλὰ καὶ βατέχει χεῖρα λαθάνειν τὸ γνησιόμεινον. ἵνα δὲ μηδενὶ παρέχαιμι διχάζαι σκαυδὰ λαθεῖν. ἔγω γὰρ καὶ ἀκούω ἡμεῖς τὸ τοῦ ὁράξου φῶς περιελατῆται τὸς θεομύθους, καὶ εἰς τίω θέαι δοξολογίας τρεψέ. ὅτι γὰρ τὸ πῦρ κίβηται, οὐκ ἐρρηθῆ, ὅπως ἂν ὑμεῖς δοξαζῆτε, ἀλλ' ἵνα ἴδωσιν ὑμεῖς τὰ καλά ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα, ὑμεῖς τὸν ἐν τοῖς ἔργοις.

Zosimo Presbytero. 143.

Εἰ χέλλος θεάσιο σωματικόν, ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ἄριστὸν τὸ λαμπαρῶν, αὐτὸν κῆρις γίνεται, καὶ τὸ σήμερον πῦρ τῆ ἕξης εἰς τέφρα καταβήσεται. πάντες γὰρ ὁ τέλος ἔχει, καὶ τὸ πῦρ καὶ τὸν αἶον, καὶ ἡ λαμπαρῶν εἶναι καὶ ἰπτεράσιν, ἐκκαταφρόνητοι εἶναι σφίλει, μάλιον ὅταν καὶ κάλασιν πίπτει.

Παλαδία